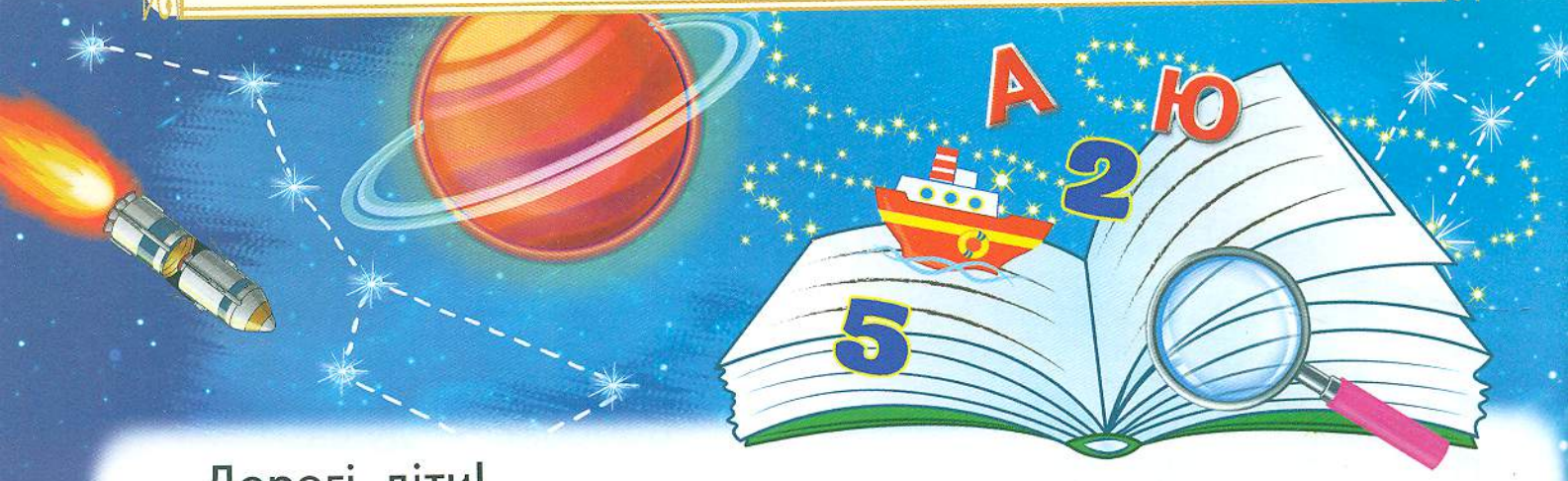
ПРО КОСМІЧНОГО ПРИБУЛЬЦЯ ІВАНА-ПОКИВАНА, АБО КАЗКА ПРО ТЕ, ЯК НАСТУНЯ НАВЧИЛАСЯ ЧИТАТИ

Дорогі діти!

У будинку, який знаходиться якраз навпроти, живуть мої добрі знайомі — бабуся з онукою. Не знаю, чи став би я відомим дитячим письменником-казкарем, якби не оце сусідство. І зараз я хочу розповісти вам про одну фантастичну пригоду, яка сталася з моїми сусідками. Я записав її зі слів бабусі, нічого не змінюючи. Ось що вона мені розповіла:

«Моїй онуці Настуні п'ять років, і вона просто обожнює казки. Варто лише сказати:

— Настуню! Зроби те й те, а я тобі почитаю казку. І все буде зроблене, повторювати не треба.

Я, бувало, кажу:

— Дитинко! Ти вже така доросла дівчинка, а й досі казки тобі читаю я! Ну, нікуди не годиться!

А моя Настуня й вухом не веде, робить вигляд, ніби це не про неї говориться, а про якусь істоту іншопланетну. І чого я тільки не

робила, і що не вигадувала, — не хоче моя онука сама читати й край. І тоді я вирішила вдатися до хитрощів.

— Настунечко, — кажу, — а давай-но пограємо з тобою в одну дуже цікаву гру! Будемо букви в склади складати.

— Не хочу, — лукаво примруживши око, говорить Настуня. — Це — нецікава гра.

— Настуню! Ти не зрозуміла. Це — призова гра. Я збираюся завтра повести тебе в іграшковий магазин і куплю тобі іграшку, яку ти сама вибереш. Тепер зрозуміло?

— От тепер зрозуміло, — відповідає онука. — Це ж зовсім інша справа!

І неохоче починає складати букви в склади.

Я стримуюся, хоча дивитися на цю картину спокійно — нелегка справа.

Нарешті настав довгоочікуваний ранок, і ми з Настунею вирушили за обіцяною нагородою.

І чого тільки немає в отому іграшковому магазині! Мамо моя рідна!

І чудесні ляльки в різнобарвних сукенках, і звірі пухнасті та пластикові, і м'ячі різнокольорові, й ігри найрізноманітніші! Аж очі розбігаються.

Почала я за своєю онукою спостерігати. Спочатку Настуня потримала в руках плюшевого ведмедика, потім рожевого слоника. Тоді її увагу привернула велика розкішна лялька в королівському вбранні.

У мене всередині все похололо. Ой, — думаю, — а як грошей не вистачить, що я тоді робитиму?

Аж від серця відлягло, коли моя онука зосередила свій погляд на симпатичній маленькій мавпочці, у якої було таке ж веселе й лукаве личко, як і в самої Настуні. То одну іграшку потримає, то за другою потягнеться... Крутить головою на всі боки. Розгубилася, — думаю, — дитина, серед такого розмаїття. І раптом щось із гуркотом упало на підлогу. Бах! Бабах!

«Ну от і все, — подумала я. — До-ви-би-ра-ли-ся! Доведеться купувати розбиту іграшку».

А Настуня так розгубилася, що навіть очі заплющила, а коли розплющила, то швидко нахилилася і підняла з підлоги якусь річ. Це була та сама іграшка, яку вона ненароком штовхнула, — звичайний Іван-покиван».

Бачу зараз на ваших личках німе запитання. Хочете мені сказати:

— Ви щось переплутали, шановний письменнику! Ми про таку іграшку й не чули ніколи!

То я вам відповім наперед:

— Іграшка ця — добре відома всім: і вам, і вашим батькам, і навіть вашим дідусям та бабусям.

2
9
5
1
8
B
A